

NVWG Budoveteranen naast de tatami's

Een interview bij: **Tony Wagenaar** 17-09-2014

Door Lex van Heumen en Willem van Boesschoten namens de NVWG.

Tony Wagenaar: “Judo heeft structuur en toekomst in mijn leven gebracht.”

Tony Wagenaar, geboren 2 oktober 1931, 83 jaar en nog steeds ambitieus, enthousiast en energiek. Een familieman puur sang met vrouw, drie dochters en schoonzonen, negen kleinkinderen en drie achterkleinkinderen.

Op 17 september jl. werden wij hartelijk ontvangen door Tony en zijn vrouw. Natuurlijk hadden wij volgens NVWG traditie gebak meegenomen. Na een korte introductie van de NVWG en koffie met gebak, ging het interview van start.

In 1947, Tony was toen 16 jaar, begon hij naast boksen met jiu jitsu bij Gé Koning in Amsterdam. Judo was er toen nog niet. Tony trainde daar met onder andere Rinus Brecht (assistent van Gé Koning) en Dick Konings. Van judomatten was toen nog geen sprake. Er werd getraind op de houten vloer met dunne rubberen matjes. Enige tijd later werd de mat dikker en groter en deed judo op gang. Aanvankelijk judoden teams van verschillende sportscholen tegen elkaar. Elk team bestond uit vijf judoka's, waarbij geen sprake was van gewichtsklassen. De winnaar van deze teamwedstrijden mocht zich vervolgens Nederlands kampioen noemen. Het was altijd de school van Jan van der Horst uit Utrecht die kampioen van Nederland werd. Ook individueel was Jan van der Horst een begaafd judoka, weet Tony te vertellen.

Zoals velen, had ook Tony de kampioensinstelling om ooit Anton Geesink, die hij zeer hoog achtte, te verslaan.

In 1950 startte hij de opleiding aan het CIOS te Overveen. Hijzelf was toen groene band, terwijl de docent voor de groep blauwe band had. Vanaf 1952 heeft Tony Wagenaar bijna 60 jaar onafgebroken les gegeven. In 1954, op 22 jarige leeftijd, opende Tony zijn eerste sportschool in een klein zaaltje in Amsterdam. Later huurde hij in Slotermeer de volledige onderruimte van een hotel om daarna zijn “koepel” te openen. Een sportinstituut met zwembad, horeca accommodatie en zeven man vast personeel, waaronder Japanse leraren. In 1957 heeft Tony dit instituut verkocht.

Vanaf dat moment werd hij ambulante judodocent voor twee à drie dagen per week. Overal in Nederland en daarbuiten heeft men van zijn lessen kunnen genieten. Op elke CIOS opleiding heeft hij gedoceerd.

Na de verkoop van zijn sportinstituut heeft zijn vrouw hem opgegeven bij een schaakvereniging, waar hij nog steeds wekelijks met veel plezier schaakt. Zoals hij zelf zegt op het niveau van “oranje band”.

De successen tijdens zijn wedstrijdperiode mochten er ook zijn. Zo werd hij vier keer Nederlands kampioen. In 1953 in Brussel en in 1960 in Amsterdam tweede van Europa in het lichtgewicht, waarbij hij in de finale nipt verloor van Outelet. Ook met het Nederlandse team werd hij twee keer tweede van Europa.

Dan komt ineens het volgende verhaal.

Aan het einde van een trainingsstage aan de Côte d'Azur werden er landenwedstrijden gehouden. Voor de wedstrijd Frankrijk-Duitsland bleek Frankrijk één man te weinig te hebben. Tony werd gevraagd mee te doen. “Dat merken de Duitsers toch niet”, aldus de Franse coach en Frankrijk won deze wedstrijd.

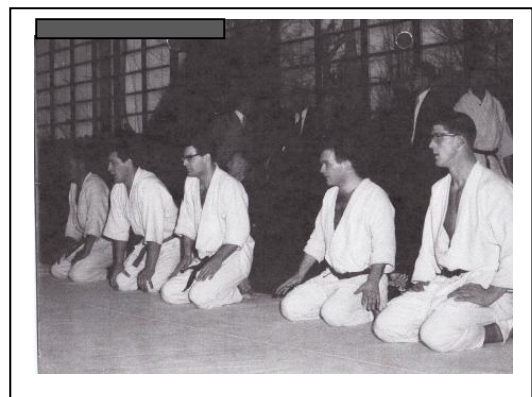
Rond z'n 30ste hield Tony het wedstrijdjudo voor gezien en zette zijn ervaring in als nationaal coach . Eerst een jaar bij Jong Oranje, vervolgens twee jaar bij de senioren en tot slot weer een jaar bij Jong Oranje.

Ook zijn scheidsrechterscarrière was indrukwekkend. Naast Nederlandse en Europese kampioenschappen werd hij drie keer uitgenodigd voor de arbitrage van de Wereldkampioenschappen. Maar ook tijdens wedstrijden in Japan ter gelegenheid van het 100 jarig bestaan van Judo was hij scheidsrechter van de finale tussen Japan en Korea, waarbij Japan uiteindelijk op beslissing won. Maar het hoogtepunt was de finale van de Olympische Spelen 1972 in München.

Naast alle fysieke activiteiten heeft Tony zich ingezet als voorzitter van het district N-Holland, de Nationale Scheidsrechterscommissie en de Nationale Gradencommissie. Met zo'n staat van dienst is het te begrijpen dat hij:

Ridder in de Orde van Oranje Nassau is
en ook erelid van de NVJL.
4e dan Jiu Jitsu
9e Dan Judo
Kortom gerespecteerd in en buiten de judowereld
zowel nationaal als internationaal.

*Finale Engeland-Nederland 1958 in Rotterdam
van de Europese team-kampioenschappen.
rechts naar links: Anton Geesink, Tony Wagenaar,
Hein Essink, Van Ierland en Aanraad.*

Behoudens de gebruikelijke judoblessures is hij fysiek goed uit de wedstrijdperiode gekomen. Zijn sportleven en niet te vergeten de gezonde voeding houden hem op 83 jarige leeftijd nog super vitaal. Stil zitten is er dan ook nog steeds niet bij. Tony is examinerator hogere dangraden en hij begeleidt op individuele basis nog enkele judoka voor hogere dan examens.

Kijkend naar de huidige manier van lesgeven valt hem op, dat de judoleraar steeds meer "therapeut" is. De lessen zijn vaak te pedagogisch met te weinig randori. Als de judoka examen 1^e dan doet, zou deze minstens enige wedstrijdervaring moeten hebben, alvorens zich te gaan toeleggen op kata.

De mening van Tony over de NWVG en de doelstellingen:

Het initiatief van de NVWG om te komen tot een Nationaal Budo Veteranen Platform vindt hij positief. Als de NVWG een beroep op hem doet, zal hij dat, als het even mogelijk is, zeker positief overwegen.

Namens de **NVWG**, Tony bedankt

Budoveteranen@gmail.com